

на които ни разказа за ужаситѣ на башибозуцитѣ въ последната война. „Навсѣкждѣ въ тая мѣстность, разказваше той, текла кървава рѣка: но понѣ сега съ цѣната на толкова бѣдствия ний се освободихме отъ оттоманитѣ. Само да не се връщатъ! Охъ! това постоянно ни плаши, тѣй като тѣ иматъ право да завзематъ пакъ Балкана“.

И азъ навсѣкждѣ срѣщахъ тука тъжно чувство на не-обезпеченность, което зависи отъ оная гнусна статия на Берлинския трактатъ, която разрѣшава на турцитѣ да завзематъ балканскитѣ проходи; тя може да произведе само едни сблъсквания, защото, ако да поискатъ турцитѣ да се възползоватъ отъ нея, за да влѣзатъ въ Румелия, — тогъ-часъ всички славянски народности на полуострова ще възстанатъ противъ тѣхъ.

Отъ Ихтиманъ ний излѣзохме въ два часа и пристигнахме около шесть часа въ Ветренъ, — голѣмо българско село, расположено при изхода изъ планинитѣ. То почти исключительно се състои отъ селски дървени къщи, измазани съ глина. Къшитѣ бѣха охолни, заобиколени съ плѣвници и хармани, а керемиднитѣ покриви свидѣтелствоваха за доброто състояние на жителитѣ. Живописнитѣ костюми придаваха особена прѣлестъ на обикновеннитѣ картини въ селския животъ. Ето въ цѣлъ облакъ прахъ, позлатенъ отъ залѣзването на слънцето, общинския овчѣръ кара овцетѣ: орачитѣ се връщатъ съ своитѣ биволи и влекатъ съ въже тежкия и безобразния дървенъ плугъ; а женитѣ, въ тѣснитѣ пѣстри дрѣхы, се събрали около чюшмята, надъ която се възвишава обикновенната мраморна плоча, съ писмо отъ Корана.

Като се расхождахме изъ селото, ний влѣзохме въ двора на единъ малкъ чифликъ; той чудесно бѣше закрѣпенъ на края на единъ стрѣменъ яръ, въ който блѣднитѣ попрыти покривали чървената отъ охра скала. Чифлика бѣше заграденъ съ плетъ, тѣй щото добитакътъ можалъ свободно да си ходи по двора. Три малки прасенца си играяха съ дѣцата. Като пораспихахме земледѣлеца, ний узнахме, че той си има единъ чивтъ волове, но нѣма ни конь, ни овци; всичкия му добитѣкъ билъ